

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 4. Tertia, & peßima Illuminatorum claßis refertur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI
124

potest, eo quod inordinata quadam naturalis amoris propensio est, semper ad seipsum reflexa, & se-
cum commodum in rebus omnibus captantis, & expetentis, semper etiam spiritali laboranti propen-
siva, & propria sunt dediti voluntati; quo fit, ut affectu, desiderio, & appetitu usque adeo non
quam ad ea ferantur, quae concupiscunt, & à Deo importunè obtinere contendunt, ut non raro des-
piciantur. Quidam etiam à malo spiritu occupentur; nimirum quot quot huius farinae sunt, omni-
tam viuunt repugnantem charitati, & amorosa illi intrusioni, ubi se totum quis offert, & simul
quidquid prestare, vel habere potest in honorè, & amorem Dei &c. Ecce pestiferam huiusmodi
Illuminatorum doctrinam, & vitam, quam non minus à doctrina, & vita Venerabi-
lis nostri IOANNIS distare, quam tenebras à luce adeò euidentis est, ut nullos nisi
omnino cæcus de hoc valeat dubitare: quod patet, tum ex ipsius summaria vita
principio eiusdem opere apposita; tum etiam ex ipsis libris Venerabilis Patris, par-
cipuè tamen ex primo libro de Obscura Nocte, à cap. i. usque ad 8. ubi dum inci-
pientium imperfectiones recenset, hæc Illuminatorum vitia describit, ac damnat,
sed ad tertiam huiusmodi hæreticorum sectam iam transicamus.

§. III.

Tertia, & pessima Illuminatorum classis refertur.

8. Hanc igitur tertiam sectam prædictus Doctor Ioannes Rusbrochius ca. 78. cir-
ca describens sic ait: Demè postea, quam naturali quispiam requie potitus est, & in-
meriti otio possidet in cunctis actibus suis se ipsam spectans & in proprietate sua, obstinato animo in-
flexibilis perseverans, is planè neutiquam Deo vniri potest. eo quod vitam agat vitiosam, & in-
tatis expertem, est autem vita hæc planè iniusta, erroribus spiritalibus, & omnigena aduersitate
bundans: hoc genus hominum Dei contemplatores se esse arbitrantur, imò omnium, quos otio ha-
beat, longe sanctissimos esse se autumant, ob eam quam experiuntur, & in se ipsos otiosi ditionem, su-
possident quietem, liberos sese putant, & absque medio, Deo vnitos.

9. Neque id tantum, sed etiam transcendisse, atque subleuatos se esse supra omnem Ecclesie cultum,
& exercitium, vltra præcepta Dei, supra legem, & actus omnes virtutum, qui villo possint excusari
medio: siquidem per suatum sibi habent otium hoc tanta esse præstantia, ut nullis quamvis excusari
& præclaris actibus interturbandum sit, eo quod cunctis præset virtutibus; quamobrem mere serua-
dunt, ut ita dicam, passioni, nihil prorsus, neque sursum, neque deorsum actitantes, perinde, tam
strumentum aliquod in se ipso otiosum, artificem, dum operari vult, præsolatur; potant enim, si
quid ipsi moliantur operis, Dei opus præpeditum iri: sedent igitur ab omni virtutum studio & actio-
ne otiosi, idque adeò, ut nec laudes, neque grates agere Deo, neque cognoscere, neque velle, neque ante-
re, neque precari, neque desiderare velint; arbitrantur enim quidquid, vel petere, vel desiderari
queant, id omne se iam obtinuisse, atque ita spiritu se iam pauperes esse, utpote qui voluntatis expo-
tes sint, & omnibus valescerint, & absque vllius delectationis, vel optionis proprietate viuunt; pe-
tant inquam planè se expeditos, ac otiosos esse, & transcendisse omnia, iamque obtinuisse se ea, quæ
rum causa omnis Ecclesie cultus, & exercitia instituta sunt, & ut ipsi aiunt, nec oportet, & neque
ipse quidem Deus, quidquam eis, vel conferre, vel auferre possit.

Et enim pro suo iudicio, exercitia, cultum, & virtutes omnes excesserunt, & ad merum quæ-
dam pertigerunt otium, ubi à cunctis sint virtutibus absoluti, & hoc quidem, putant ut ita quædam
in otio à virtutibus absoluantur, maiorem requiri aiunt, operam, ac studium, quam ad ipsas virtutes
obtinendas; quapropter libertate gaudere volunt, neque parere cuiquam omnino; non Summo Pro-
fisci, non Episcopis, non Pastoribus, siue Prælatiis suis.

Et licet foris quamdam sola simulatione præferant obedientiam, nulli tamen intus, neque actione, neque voluntate subditi sunt: quæcumque enim sancta astitit, & obseruat Ecclesia, ab his omnibus omnino vacant, & se volunt esse immunes, ac exemptos, & est hæc eorum sententia, donec quisquam virtutibus acquirendis dat operam, & gratiam appetit exequi Dei voluntatem, cum necdum perfectum esse: eò quod virtutes etiam nunc colligat, & comparet sibi, & spirituali hanc pauperatatem, atque otium ipsorum penitus habeat incomperata.

Et ipsi quidem supra omnes omnino, & Angelorum, & Sanctorum choros, siue ordines, atque premium omne, quod vlla ratione mereri quis possit, subleuatos esse se putant, ideoque nihil se vltra mereri, nullum vnquam amplius in virtutibus perfectum facere, sed neque peccatum deinceps vllum admittere posse, quippe qui voluntatis expertes sint, & spiritum suum Deo tradiderint in quiesce, & otio, adeoque vnum cum Deo effecti sint, vt in se ipsis penitus in nihilum redierint.

Hinc iam quidquam corpori liber, etiam plane licere sibi affirmant; vt otè qui ad statum innocentie redacti, nullam sibi habeant positam, ac præscriptam legem. Itaque si alicui rei, qualis ea sit, natura ipsorum corporea ex appetitu afficiatur, si spiritus sui otium, ea re subtrahenda, interturbari sentiant, aut aliqua ex parte impediri, nature indulgent, ac satisfaciunt desiderio, ne quod spiritus otium impedimentum patiat. Hac de causa ieiunia, festorum celebrationem, & præcepta denique omnia prorsus nihili pendunt, nisi forte hominum gratia secus agant: si quidem in omnibus absque vlla conscientia viuunt, nec quicquam nefas sibi esse arbitrantur. Tum vero tanta eorum colliditas, & versutia est, vt difficile possint ratione superari, &c. Huc vsque Rusbrochius, qui optimè horum falso Illuminatorum mores, & opinionones describit; & quamuis Doctor hic de antiquis Illuminatis sui temporis loquatur, eius tamen descriptio non minus Illuminatos nostræ ætatis, quam illos antiquos ad viuam exprimit: quia eadem prorsus falsa dogmata in hac descriptione contenta verbo, & opere sequuntur, quæ quantum doctrinæ Mystici nostri IOANNIS aduertentur, luce meridiana clariùs apparet, vt mitum sanè sic, posse aliquem sanæ mentis, vel leuiter suspicari, prædicta falsa dogmata patrocinium aliquod obtinere posse in hac Venerabilis nostri IOANNIS doctrina, quæ contraria omnino documenta, rigidam scilicet mortificationem, tam externam, quam internam, propriorum appetituum, voluntatis, ac iudicij omnimodam negationem; promptissimam Maiorum obedientiam, exactissimam præceptorum, & consiliorum obseruantiam, Angelicamque vitæ puritatem efficacissimè suadentia, remissamque illud otium, & lassam quietem, quam Illuminati à Deo magnificiant, damnantia passim & vbique continet: vt cuiuscumque hos libros legenti euidentissimum erit, sed vltimam iam huiusmodi Illuminatorum sectam referamus.

S. V.

Vltima Illuminatorum classis refertur.

DE hac igitur vltima secta citatus Rusbrochius sermonem instituens ca. 79. citato sic loquitur. Præter hos aliud quoddam hominum genus peruersum, hypocrisis, & simulationi deditam inuenire licet, qui tamen ab istis in certis quibusdam dissident, & sique contrarij sint, & hi quidem Deum patientes dici se volunt, & hæcenus, cum superioribus consentiunt, quod se quoque ab omni actione immunes, & otiosos putant, nec aliud nisi velut quoddam Dei instrumentum se esse, quo Deus quidquid, & vtrumque velit, agat.

Affir-

10.

11.

12.